

Що е животът?

(Преводъ отъ шведски).

Единъ път, когато птичките отъ много пѣне се уморили, последвало дълго мълчане, прекъснато най-сетне отъ кадънката, истински философъ, която като погледнала на другаритѣ си, попитала:

— Що е това животътъ?
Всичкитѣ нѣкакъ трепнали при този въпросъ, но малката малинка отговорила:

— Животътъ е пѣенъ.
— Не, това е борба въ тъмнината, — казалъ кърта, който въ това време току-що си подаде главата изъ подъ земята.

— А пъкъ азъ мисля, че това е развитие, произнесла трандифилевата пльпка, като разтваряла едно по едно своитѣ листенца за удоволствие на пе ерудата, която я цѣлунала и следъ това казала:

— Животътъ е само наслаждение.

— Наречи го по-скоро, малъкъ лѣтенъ денъ, пробръмчала малката муха прехвъррайки.

— Азъ нико не виждамъ въ него, освенъ тежкъ трудъ, се оплакала дребната явряка, като се напъвала да потегли сламката, която била много потекна отъ нея. Само свраката се засмѣла, и затова предизвикала общото негодование отъ подобно локомислие. Можело да произлезе скваране, ако въ тази минута не билъ захранвалъ дъждъ, който скръбно проръмолитъ:

— Цѣлния животъ се състои отъ съзлия.
—Вие всички се лъжете, важно произнесълъ орелътъ, който величественно се носилъ изъ въздуха разперилъ криле.
—Животътъ е свобода и мъжество.

Настъпила нощната тъмнина,

и практичниятъ синигеръ предложилъ на всички да се отстранятъ на почивка. А нощниятъ вѣтрещъ тихо прошушналъ изъ листата:

— Животътъ е сънъ.

Нощната тишина се спуснала надъ градове и села, гори и поля. Захранала да се пука зората, когато единъ ученикъ, училъ цѣла нощъ, изгласялъ лампата въ своята стая и, гъшкйки, изохкалъ:

— Животътъ е училище.

Въ сѣщото време другъ младенецъ се връщалъ отъ нощнитѣ си скитания, гуляи, веселби и забави, и се оплаквалъ въ сърдцето си:

— Животътъ е безкрайно желание, което никога не може да се удовлетвори.

— Животътъ е вѣчна тайна, силно прошумѣлъ подухналиятъ утрененъ вѣтрещъ.

Следъ това, ненадейно, розовата свѣтлина, що се появила на небото се разляла по небосклону и осветила съ блѣсъка си върховетъ на горскитѣ дървета. И когато утрото подравлявало пробуждащата се земя, силнѣе хмичъ се промѣсвалъ по всичкия свѣтъ:

— Животътъ е начало!

Преразказала Йона Василева
ук. 1 сѣрдъ прогим. — Варна.



Пчела.



Пчелата работи за себе си, за другаритѣ си, за хората и за Бога. Сладкиятъ и съ трудъ събранъ медъ храни пчелитѣ въ кошара, царетѣ и проститѣ хора, а отъ воска и правятъ черковни свѣщи. Восчичниятъ свѣтълъ пламъкъ осветява черквитѣ сутринъ рано и вечеръ късно. Украшава голѣмитѣ християнски празници. Въ тѣхъ гори воскътъ — труда на пчелата.

Пчеларитѣ често разказватъ за чистотата, икономията, послушанията, възимната любовь и привързаностъ на пчелитѣ: тѣ дѣ-

жалищъ дори и живота, за да зашитишъ своя кошаръ — отечеството си, — и ти така ще заслужишъ любовьта и уважението на всички.



„Иди при пчелата и се поучи, колко е тя трудолюбива и какви почтени работи тя върши. Нейниятъ трудъ се употребява за зараве и отъ царя и отъ народа, любима е и отъ всички и славна е; макаръ и да е слаба, но съ мъдростъта си е почтена.“

(Библията, Притч. Солов. 6 гл. 8 ст.)



лятъ помежду си и последната капка медъ. Колко нѣжно се грижатъ тѣ за своята обща майка — царятата! Колко юнашки всички пчели защитаватъ своя кошаръ отъ своитѣ неприятелѣ!

Таква сж пчелитѣ, уважавани и обичани отъ всички!
Ако и ти бѣдѣешъ като пчелата трудолюбивъ, чистъ, икономистъ и работишъ за обща полза на ближнитѣ си, стареешъ се за спокойствието на родителитѣ си, почиташъ Царя, не си



Моли се като Св. Ефремъ Сиринъ

Господи и владыко на моя животъ, пазн ме отъ униждрне, властолюбие и празнословие. Издари ме съ целомъдрне, смиромъдрне, търпѣние и любовь.

Да, Господи Царю, дай ми да виждамъ твоитѣ грѣшки и да ме осждамъ братъ си. Защото Ти си благословенъ винаги . . . Аминъ.

МЛАДОСТЪ

Младостъ! Та това е пролѣтата на живота . . . първитѣ дни на цвѣтежъ, радость, любовь, въстори. Новитѣ идеи на младостта въ по-големата си частъ сж плодъ на юношитѣ, кога умѣтъ е необикновено бързо и живъ. Половината частъ отъ живота си великитѣ хора сж изживѣли за смѣтка на снази сла-

ва, която сж придобили въ младостта си. Знанието и опитността растатъ съ годинитѣ впередъ, но основата е живитѣ и твърдѣ младенчески умъ. Много велики хора сж работили въ старостъ, но това е било само изпълнението на замислитѣ на своята младостъ. Откриетѣ на Америка отъ Колумба е плодъ



Девненскитѣ извори.

на неговитѣ мисли и научни занятия въ младини. Нютонъ е открилъ закона за земното притегляне на 25 годишна възраст, следъ което до 40 годишнината си не е далъ нищо ново. Уатъ, употребилъ парата въ своята машина на 30 год. възраст, а последнитѣ си години за уствършванствението и! Рафаелъ, Мичертъ, Шубертъ, Россини, Таско,

Байронъ и др. сж създали безсмъртни творения много по-рано до 40 си година. Гете е казалъ че хората рѣдко, почти никогне даватъ нови и оригинални творби и възгледи на стари години. Това, което се постига въ преклонна възраст е плодъ на младостта.

Не пропушайте младостта! Не отлетѣ напрасно!

Какъ получимъ вестничето „БОЖН ГЛАСЪ“?

(Свободно съчинение)

Азъ съмъ ученичка отъ 1 кл. Редовно си уча урочитѣ и пиша домашнитѣ. Така първия срокъ имяхъ единъ отъ най-добрия успѣхъ отъ всички мои съученици.

За всичко това, учителтъ ми каза, че ще получавамъ вестничето безплатно цѣла година. Сжщото каза и на мои две другарчетъ съ добъръ успѣхъ. Много се зарадвахме. Не знаехме къде да се денемъ отъ радость!

Мъчително минавахъ днитѣ единъ следъ другъ.
Единъ денъ, учителтъ алъзе въ класъ и донесе вестничето. Алъ бѣхъ готова да извикамъ отъ радость, но все пакъ не бѣхъ сигурна дали за насъ сж донесени вестничета.

Най-после учителтъ ни ги раздаде. Бързо взехъ вестничето, разгърнахъ и сжмахъ мигъ започнахъ да чета. Прочетохъ много хубави разкази за живота на Исуса Христа и такава за учението Му.

Въ него прочетохъ много легенди и разкази, отъ които най-хубавъ бѣше този за Рождество Христово и Русалка.

Съ голъмо негърпение очаквамъ пакъ да получа другия брой отъ вестничето „Божн гласъ“.

Гана Стоянова, ук. 1 кл.
с. Червеници, Провадияско.

МИШКА И ГЪЛЪБИ

Единъ човѣкъ обичалъ да занимава съ гълъби. Следъ време въ гълъбарника му се завѣдѣли мишки, които малко по малко захранвали да се хранятъ заедно съ гълъбитѣ, безъ да се бѣше страхъ. Веднѣжъ човѣкътъ забележавъ, че една мишка напъвала устата си съ царевичъ, скривше за малко въ гълъбарникъ после пакъ излизавъ пакъ пълъ устата си съ царевича, пакъ скривя пакъ излизавъ и т. н. Той накаралъ господаря да си взетерува, защо тази мишка



яде заедно съ другитѣ, ами не дѣли. Какво било неговото удивление, като виджа, че мишката носи храна на единъ боленъ гълъбъ, който не можелъ да излиза и яде заедно съ другаритѣ си.

Тази история е много поучителна. Едно животино нищо и не какво да чувствувать милость и състрадение къмъ единъ свой немощенъ другаръ — даже другъ родель.

Люши хора! Не се ли червѣятъ като четете тази приказка.

